

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Robert Pelewicz /del./
Protokolant:	Katarzyna Korbziel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie del. do Małopolskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Krakowie - Mirosława Koziola

po rozpoznaniu w sprawie

D. G. (1) s. K.

oskarżonego art. 258 § 3 k.k. i inne

wniosku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 12/23,

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 263 § 4 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego D. G. (1), s. K. i G. z domu M., ur. (...) w T., na okres do dnia 29 maja 2024 r., godz. 7.20.

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia, który wpłynął do Sądu Okręgowego w Rzeszowie w dniu 30 czerwca 2022 r. (k. 2763, t. XIV), D. G. (1) został oskarżony o popełnienie następujących przestępstw:

I. z art. 258 § 3 k.k.,

II. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

III. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IV. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

V. z art. 280 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VI. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VII. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VIII. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IX. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

X. z art. 288 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XI. z art. 288 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XII. z art. 288 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIII. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIV. z art. 258 § 1 k.k.,

XV. z art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XVI. z art. 263 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 17.03.2021 r., w sprawie II Kp 252/21, Sąd Rejonowy w Rzeszowie zastosował wobec D. G. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy (do dnia 14.06.2021 r. godz. 07:20). Następnie stosowanie tego środka było przedłużane kolejnymi postanowieniami Sądu Okręgowego w Rzeszowie i Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie.

W dniu 27 stycznia 2023 r. sprawa oskarżonego wpłynęła do Sądu Okręgowego w Nowym Sączu na skutek jej przekazania w trybie art. 36 k.p.k. przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie postanowieniem z dnia 24 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKo 8/23 i została zarejestrowana pod sygn. akt II K 12/23.

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2023 r. w sprawie sygn. akt II K 12/23 Sąd Okręgowy w Nowym Sączu przedłużył tymczasowe aresztowanie D. G. (1) do dnia 8 marca 2023 r. (k. 4026, tom XX). Następnie izolacyjny środek zapobiegawczy był wobec D. G. (1) przedłużany postanowieniami Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 lutego 2023 r., sygn. akt II AKp 7/23 oraz z dnia 30 sierpnia 2023 r., sygn. akt II AKp 17/23, które to postanowienie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 września 2023 r., sygn. akt II AKz 655/23 (k. 4958-4962, t. XXIV).

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 12/23, Sąd Okręgowy w Nowym Sączu - działając w trybie art. 263 § 4 k.p.k. - zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w Krakowie z kolejnym wnioskiem o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego D. G. (1) do dnia 29 maja 2024 r., godz. 7.20, albowiem łączny okres stosowania tymczasowego aresztowania w postępowaniu sądowym przekroczy już dwa lata. W ocenie Sądu Okręgowego nadal zachodzą ogólna oraz szczególne ustawowe przesłanki posługiwania się środkami zapobiegawczymi opisane w art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k., a spośród tych środków rzeczywiste, efektywne zabezpieczenie sprawnego i niezakłóconego bezprawnymi ingerencjami prawidłowego toku postępowania w fazie rozprawy głównej może zapewnić wyłącznie dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania.

W uzasadnieniu wniosku Sąd Okręgowy podniósł, że zebrany dotychczas materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu przestępstw, a opisanych w pkt I-XVI ao. Sąd Okręgowy w szczególności wskazał na obszernie wyjaśnienia i zeznania współoskarżonego P. B. (którego sprawa wobec złożenia wniosku w trybie art. 387 k.p.k. została wyłączona do odrębnego rozpoznania (k. 4377 tom XXII i wobec którego zapadł już prawomocny wyrok) złożone zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak też na rozprawie, a także zeznania pokrzywdzonych w sprawach o rozboje (w tym M. P., A. K.), zeznania kobiet korzystających z mieszkań w celu świadczenia usług seksualnych, sprawozdania z analizy kryminalnej, protokoły oględzin i protokoły zatrzymania rzeczy. Sąd Okręgowy skonstatował, że analiza powyższych dowodów wskazuje na duże prawdopodobieństwo - w stopniu określonym w art. 249 § 1 k.p.k. - popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu przestępstw. Jednocześnie Sąd Okręgowy podkreślił, iż decydując o zasadności posługiwania się środkami zapobiegawczymi bada się tylko, czy zachodzi stan wprawdzie duży, lecz jednak prawdopodobieństwa zaistnienia

czynu zabronionego zarzuconego danej osobie, a taka sytuacja występuje w przedmiotowej sprawie, gdyż ogólna przesłanka dowodowa posługiwania się środkami zapobiegawczymi przewidziana w art. 249 § 1 k.p.k. znajduje wystarczające uzasadnienie w pozyskanych dotychczas dowodach. Nadto zwrócił uwagę, że od ostatniego orzeczenia w przedmiocie przedłużenia stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego nie ujawniły się dowody - zwłaszcza mając na względzie dowody przeprowadzone w toku rozprawy - sprzeciwiające się przyjęciu występowania w odniesieniu do D. G. (1) stanu, o jakim mowa w art. 249 § 1 k.p.k.

Dalej Sąd Okręgowy podniósł, że aktualność zachowały przesłanki szczególne tymczasowego aresztowania określone w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.k. W aspekcie przesłanki określonej w art. 258 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy wskazał na okoliczności przedmiotowe i podmiotowe zarzucanych D. G. (1) czynów (zwłaszcza zbrodni z art. 280 § 2 kk popełnionych w warunkach powrotu do przestępstwa, ale też występków, w tym zagrożonych surową karą pozbawienia wolności, o jakiej mowa w tym przepisie), ich ciężar gatunkowy, uprawdopodobniony sposób działania, stopień społecznej szkodliwości oraz motywację i pobudki w świetle dyrektyw z art. 53 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 115 § 2 k.k., które przemawiają za przyjęciem, że oskarżonemu realnie grozi surowa kara w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k. i aktualizuje się zawarte w powyższym przepisie ustawowe domniemanie, iż sprawca motywowany dążeniem do uniknięcia groźących mu poważnych konsekwencji prawno-karnych i z obawy przed nimi, może dopuścić się bezprawnej ingerencji w tok postępowania w sposób opisany w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Z kolei przyjmując za spełnione przesłanki obawy ucieczki lub ukrywania się oskarżonego, o których mowa w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. Sąd Okręgowy wskazał, że niezależnie od domniemania związanego z surowością groźącej kary przemawia za istnieniem tych obaw analiza sytuacji życiowej i rodzinnej, oraz zawodowej oskarżonego sprzed zatrzymania. Oskarżony bowiem jak podniósł Sąd Okręgowy jest wprawdzie żonaty i ma małoletnie dzieci to jednak nie posiada nikogo na utrzymaniu, jest bezrobotny i nie osiągał żadnego dochodu poza niewielkim świadczeniem z tytułu renty. Ponadto Sąd Okręgowy zauważył, że matka oskarżonego mieszka we Włoszech, a dorosła córka w Niemczech. Naprowadzone okoliczności zdaniem Sądu Okręgowego powodują, że oskarżony w łatwy sposób mógłby zmienić miejsca pobytu ukrywając się lub uciekając. Sąd Okręgowy odwołał się także do dotychczasowej karalności oskarżonego oraz wskazał, że w przeszłości nie respektował obowiązków probacyjnych związanych z warunkowym zawieszeniem wykonania kar pozbawienia wolności oraz warunkowym przedterminowym zwolnieniem, a które to okoliczności nie dają podstaw by zakładać, że nie będzie utrudniał postępowania, także poprzez ucieczkę lub ukrycie się.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zdezaktualizowała się przesłanka szczególna tymczasowego aresztowania określona w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. pomimo tego że w toku postępowania sądowego przeprowadzono już dowody z zeznań prawie wszystkich świadków (pozostało dwóch) zawnioskowanych przez prokuratora w akcie oskarżenia, a przesłuchani mają jeszcze zostać świadkowie zawnioskowani przez obrońcę oskarżonego. Oskarżony może zatem nadal, dążąc do zminimalizowania zakresu swojej odpowiedzialności oskarżony podjąć próby oddziaływania w bezprawny sposób na treść zeznań tych właśnie świadków, osób mu znanych, z którymi wiązały go różnego rodzaju relacje, po to żeby uzyskać korzystną dla siebie wersję zdarzeń czemu zapobiec może wyłącznie tymczasowe aresztowanie oskarżonego.

Ponadto Sąd Okręgowy stwierdził, że obawę matactwa wiązać również należy z prognozą wymierzenia oskarżonemu surowej kary w wypadku, gdyby został on uznany za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Sąd Okręgowy podkreślił także, że oskarżony pozostaje pod zarzutem kierowania grupą przestępczą (mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu oraz przestępstw przeciwko wolności seksualnej) oraz uczestnictwa w innej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw (mającej na celu popełnianie przestępstw o charakterze narkotykowym), co także urealnia obawę matactwa.

Sąd Okręgowy wskazał, że natężenie powyższych zagrożeń dla niezakłóconego biegu procesu, ocenione przez pryzmat wskazań przewidzianych w art. 258 § 4 k.p.k., wciąż utrzymuje się na tak wysokim poziomie, iż mimo upływu czasu skuteczne zabezpieczenie prawidłowego toku dalszego przewodu sądowego może zapewnić tylko kontynuacja tymczasowego aresztowania. Wolnościowe środki zapobiegawcze w ocenie Sądu Okręgowego nadal nie stanowią akceptowalnej alternatywy, gdyż nie byłby w stanie zapobiec ucieczce i ukryciu się oskarżonego, ani przeciwdziałać

próbom matactwa celem uchylenia się lub przynajmniej zminimalizowania albo osunięcia w czasie grożącej D. G. surowej odpowiedzialności karnej.

Jednocześnie Sąd Okręgowy nie stwierdził przesłanek z art. 259 § 1 - 3 k.p.k., sprzeciwiających się przedłużeniu izolacji oskarżonego w ramach tymczasowego aresztowania.

Natomiast w uzasadnieniu wnioskowanego czasokresu tymczasowego aresztowania Sąd Okręgowy odwołał się do zasad wynikających z art. 127b k.p.k. i art. 127c k.p.k., i prawdopodobnego czasu niezbędnego do przeprowadzenia postępowania dowodowego na rozprawie głównej i zakończenia postępowania pierwszoinstancyjnego. Według Sądu Okręgowego procedowana sprawa ze względu na jej ciężar gatunkowy, obszerność, ilość oskarżonych i świadków należy do spraw szczególnie zawiłych (art. 263 § 4 k.p.k.). W dotychczasowym postępowaniu sądowym zostało wyznaczonych 43 terminów rozprawy, na których rozpoczęty został przewód sądowy, przeprowadzone zostały dowody z przesłuchania oskarżonych oraz przystąpiono do postępowania dowodowego (łącznie przesłuchano 101 świadków), przeprowadzono dowody zawnioskowane w ao (poza przesłuchaniem dwóch świadków), ale postępowania nie udało się ukończyć wobec niestawiennictwa wszystkich wezwanych osób, w tym zawnioskowanych przez obrońcę łącznie 67 świadków. Sąd Okręgowy podkreślił, że osoby te zostały już wezwane na wyznaczone terminy rozpraw, lecz wobec ich niestawiennictwa koniecznym było wyznaczenie kolejnych terminów rozprawy i ponowienie wezwania tych, co do których istnieją szanse na doręczenie im przesylek.

Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdził, co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego D. G. (1) zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podzielić należy zapatrywanie Sądu Okręgowego, że w dalszym ciągu, mimo zaawansowanego stadium postępowania jurysdykcyjnego, zachowały aktualność przesłanki tymczasowego aresztowania oskarżonego, o których mowa w art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. oraz w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., zaś izolacja oskarżonego w warunkach tymczasowego aresztowania nadal jest koniecznym środkiem do zabezpieczenia toku niniejszego postępowania karnego. Jednocześnie zostały spełnione przesłanki z art. 263 § 4 k.p.k., od których uzależniona została możliwość przedłużenia tego środka zapobiegawczego na okres ponad dwóch lat przed wydaniem pierwszego wyroku.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, szczegółowo wymieniony w akcie oskarżenia, jak dotąd wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów (art. 249 § 1 k.p.k.). W szczególności mowa tu o obszernych wyjaśnieniach P. B. (2) (m. in. k. 106-112, 124-129, 141-145, 177-179, 191-193, 197-202 tom 2, Wątek I, k. 229-231, 312-315, 324-329, 341-342, 369-374, 376-381, 395-399 tom 2a, Wątek I), zeznaniach osób pokrzywdzonych w sprawach o rozboje (m.in. M. P. (2) (k. 1129-1135, tom VI, Wątek I, A. K. (2) k. 138-142, tom I Wątek I), zeznaniach kobiet korzystających z mieszkań w celu świadczenia usług seksualnych, jak również o całym szeregu materiałów o charakterze nieosobowym. Powołane dowody pozwalają na obecnym etapie postępowania jurysdykcyjnego na przyjęcie z dużym prawdopodobieństwem, że proceder, którym miał kierować oskarżony, był zorganizowany i wykazywał cechy zorganizowanej grupy przestępczej, o jakiej mowa w art. 258 § 1 k.p.k., dla przyjęcia której wystarczające jest stwierdzenie niewysokiego stopnia powiązań organizacyjno-hierarchicznych pomiędzy jej członkami. W odniesieniu natomiast do uwag oskarżonego, w których dyskredytował on wyjaśnienia P. B. (2) i wywodził, że obliczone są one jedynie na skorzystanie przez wymienionego z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wskazać warto, że jakkolwiek dowód z pomówienia winien być oceniony z uwzględnieniem jego specyficznych cech i wymaga szczególnej ostrożności, to jednak zasady te mogą znaleźć pełne zastosowanie z chwilą merytorycznej oceny całego materiału dowodowego na etapie wyrokowania, natomiast dla oceny incydentalnych kwestii dotyczących środków zapobiegawczych wystarcza stwierdzenie "dużego prawdopodobieństwa", nie zaś "pewności" popełnienia przestępstwa i ten warunek jest w sprawie spełniony. Jednocześnie zauważenia wymaga, że dotychczas zgromadzone w sprawie dowody nie tylko nie podważyły wiarygodności wyjaśnień P. B. (2), ale wręcz uprawdopodobniły przedstawianą przez niego wersję wydarzeń. W tej sytuacji ogólne powoływanie się przez D. G. (1) na możliwe korzyści płynące z zastosowania instytucji z art. 60 § 3 i 4 k.k., które miałyby być udziałem P. B. (2), bez przytoczenia żadnych

rzeczowych argumentów świadczących o niewiarygodności jego wyjaśnień, nie może prowadzić do ich skutecznego podważenia. Wymaga przy tym podkreślenia w aspekcie rozważań, co do przesłanki dowodowej wymienionej w art. 249 § 1 k.p.k., że kwestia dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez D. G. (1) była już wielokrotnie badana przez sądy różnych szczebli, zaś od ostatniej oceny w tym przedmiocie, wyrażonej przez Sąd Apelacyjny w Krakowie i nie pojawił się żaden dowód, który podważałby w sposób istotny wymowę czy też wiarygodność zebranych wcześniej przez prokuratora dowodów obciążających oskarżonego.

Nie budzi także wątpliwości Sądu Apelacyjnego, iż nadal pozostają aktualne szczególne przesłanki dalszego stosowania względem D. G. (1) izolacyjnego środka zapobiegawczego, o których mowa w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz w art. 258 § 2 k.p.k.

Jak już wcześniej sygnalizował Sąd Apelacyjny, to obawę ucieczki lub ukrycia się oskarżonego niewątpliwie uzasadniają jego uwarunkowania życiowe. Przypomnienia wymaga w tym zakresie, że oskarżony, co prawda ma żonę i małoletnie dziecko, to jednak nie utrzymywał rodziny, skoro przed zatrzymaniem nigdzie nie pracował i poza niewielkim świadczeniem z tytułu renty, nie osiągał żadnych dochodów. Nie jest zatem ściśle związany z jakimkolwiek miejscem pracy i nie ciąży na nim obowiązki zawodowe, ani też odpowiedzialność za zabezpieczenie materialnego bytu rodziny. Te okoliczności, w połączeniu z faktem, że matka oskarżonego zamieszkuje na stałe we Włoszech, a dorosła córka w Niemczech, niewątpliwie mogłyby ułatwić oskarżonemu podjęcie decyzji o ucieczce z kraju, w rozumieniu art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. Nie bez znaczenia dla obawy ucieczki i ukrycia się tego oskarżonego pozostaje jego dotychczasowa karalność i okoliczność, że w przeszłości nie respektował obowiązków probacyjnych związanych tak z warunkowym zawieszeniem wykonania kar pozbawienia wolności, jak i warunkowym przedterminowym zwolnieniem.

Co do obawy matactwa ze strony oskarżonego (art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.), stwierdzić należy, że wynika ona zarówno z postawionego mu zarzutu kierowania grupą przestępczą (mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu oraz przestępstw przeciwko wolności seksualnej), jak i zarzutu udziału w grupie przestępczej (mającej na celu popełnianie przestępstw o charakterze narkotykowym). Zwrócić też trzeba uwagę, że w sprawie – mimo bardzo sprawnej organizacji postępowania – planowane są przesłuchania kolejnych świadków (których liczba ciągle jest znaczna), przy czym okoliczności czynów zarzucanych oskarżonemu ustalane są w dużej mierze właśnie w oparciu o osobowy materiał dowodowy. Wreszcie, dla ustalenia przedmiotowej przesłanki szczególnej nie bez znaczenia jest fakt, że D. G. (1) nie przyznaje się do zarzucanych mu czynów. Powyższe jest oczywiście jego uprawnieniem, niemniej jednak nie może pozostać całkowicie bez wpływu na ocenę obawy podjęcia przez niego działań polegających na nakłanianiu do składania fałszywych zeznań lub innego bezprawnego utrudniania postępowania karnego. Wszystko to bezsprzecznie czyni obawę matactwa niezwykle realną.

Nadal aktualna pozostaje w sprawie przesłanka grożącej oskarżonemu surowej kary w rozumieniu art. 258 § 2 k.p.k. Przypomnieć trzeba, że D. G. (1) zarzuca się popełnienie wielu przestępstw, w tym zbrodni z art. 280 § 2 k.k., których miał dopuścić się w warunkach powrotu do przestępstwa. Biorąc pod uwagę powyższe, jak również doniosłość zarzucanych mu czynów, motywy i pobudki przestępczej działalności oraz dotychczasową karalność oskarżonego, prognoza wymierzenia mu surowej kary jest uzasadniona. W kontekście wcześniej opisanych, a uzasadnionych obaw, co do bezprawnych zachowań oskarżonego, w rozumieniu art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., aktualizuje się tym samym domniemanie, iż w obawie przed jej wymierzeniem i wykonaniem, podejmie bezprawne kroki celem destabilizacji prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego. W dalszej kolejności warto też zaznaczyć, że na obecnym etapie postępowania, biorąc pod uwagę całokształt przytoczonych wyżej okoliczności, nie sposób mówić o zmaterializowaniu się przesłanki negatywnej określonej w art. 263 § 4b k.p.k.

W związku z nasileniem wymienionych powyżej przesłanek szczególnych tymczasowego aresztowania, w ocenie Sądu Apelacyjnego nadal tylko stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego może zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania karnego/jurysdykcyjnego, a celu tego nie gwarantowałyby środki zapobiegawcze o charakterze nieizolacyjnym (art. 258 § 4 k.p.k.). Tym samym, Sąd Apelacyjny na obecnym etapie postępowania nie dostrzega możliwości poprzestania na środkach o charakterze wolnościowym, jak oczekiwałby tego oskarżony.

Odnosząc się natomiast do przesłanki temporalnej określonej w art. 263 § 4 k.p.k., to należy w pamiętać, iż desygnaty określenia definicyjnego „wykonywania czynności dowodowych w sprawie o szczególnej zawilości”, nie zostały normatywnie dookreślone, ale nie ulega wątpliwości, że każdorazowo muszą być odnoszone do okoliczności konkretnej sytuacji procesowej. Zwłaszcza, że treść art. 263 § 4 k.p.k. nie wskazuje żadnych kryteriów oceny, a zatem jest to zwrot niedookreślony o charakterze wartościującym. Oznacza to, że pojęcie „wykonywania czynności dowodowych w sprawie o szczególnej zawilości” stanowi swoistego rodzaju klauzulę generalną, pozostawiając sądowni rozstrzygającemu wniosek o przedłużenie tymczasowego aresztowania w tym trybie dość szeroki zakres uznaniowości (postanowienie SA w Krakowie z 25.07.2022., II AKp 28/22, Legalis nr 2712814). Nie ma więc zasadniczo znaczenia liczba wymagających przeprowadzenia czynności dowodowych (chyba, że chodzi o setki świadków i innych dowodów), w tym liczba wymagających zlecenia i przeprowadzenia ekspertyz, lecz o rodzaj i charakter badanych okoliczności, stopień trudności odtworzenia prawdziwych okoliczności faktycznych zdarzenia, stopień skomplikowania zdań stawianych biegłym, wartość i przydatność ujawnionych dowodów w tym, czy prowadzą one ustaleń pewnych, czy też rodzą kolejne wątpliwości i potrzebę poszukiwania dalszych dowodów, a niekiedy do powoływania kolejnych biegłych. Zasadne zatem będzie uznanie za szczególnie zawiłą taką sprawę, w toku której planowo i bez nieuzasadnionej zwłoki realizowane czynności dowodowe nie prowadzą do odtworzenia okoliczności zdarzenia w sposób pewny i nie budzący wątpliwości, zaś usunięcie utrzymujących się wątpliwości co do faktów o istotnym znaczeniu poznawczym, determinuje podejmowanie dalszych działań dowodowych, których efektem finalnym ma być przekonanie o dokonaniu prawdziwych ustaleń we wszystkich kwestiach warunkujących zakończenie śledztwa i skonkretyzowanie zarzutów aktu oskarżenia. Inaczej rzecz tę ujmując, o „szczególnej zawilości sprawy” w rozumieniu art. 263 § 4 k.p.k. decydować też mogą i na ogół decydują, rzeczywiste trudności poznawcze w dochodzeniu do ustaleń opartych na faktach prawdziwych, a zarazem takich faktach, bez ustalenia których nie jest możliwe osiągnięcie tego stopnia pewności w kwestii sprawstwa i winy oskarżonego, które warunkuje zakończenie postępowania i jego umorzenie bądź też wniesienie aktu oskarżenia.

O szczególnej zawilości tejże sprawy niewątpliwie świadczy jej ciężar gatunkowy i obszerność, jak również ilość występujących w niej oskarżonych i świadków. Jest kwestią naturalną, że postępowanie w tego rodzaju sprawie trwa dłuższy okres czasu i wymaga przeprowadzenia licznych czynności procesowych. Jednocześnie dodać należy, że brak jest podstaw do zarzucenia Sądowi Okręgowemu opieszałości w organizacji postępowania. Jak wynika z akt sprawy, Sąd Okręgowy na rytmicznie i sprawnie wyznaczonych terminach rozprawy, przesłuchał już kilkudziesięciu świadków i należycie wykorzystał dotychczasowy (choć znaczny) okres izolacji oskarżonego. Reasumując, ziszczenie się w przedmiotowej sprawie przesłanki określonej w art. 263 § 4 in fine k.p.k., uzasadniającej przedłużenie tymczasowego aresztowania oskarżonego na okres powyżej dwóch lat jest niewątpliwie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził też podstaw do przyjęcia, przy uwzględnieniu czasokresu tymczasowego aresztowania oskarżonego, że realnie grożąca oskarżanemu surowa kara nie przekroczy 5 lat pozbawienia wolności (art. 263 § 4b k.p.k.). Zauważyć przy tym należy, że zgodnie z art. 263 § 4b k.p.k. przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania, o którym mowa w § 4, nie stosuje się w odniesieniu do terminu określonego w § 3, gdy kara realnie grożąca oskarżonemu za zarzucane mu przestępstwo nie przekroczy 5 lat pozbawienia wolności, chyba że konieczność takiego przedłużenia jest spowodowana celowym przewlekaniem postępowania przez oskarżonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego, jak to już zostało powyżej zasygnalizowane w związku z analizą przesłanki szczególnej tymczasowego aresztowania, o której mowa w art. 258 § 2 k.p.k., w sprawie niniejszej jak najbardziej można zakładać, że w razie uznania sprawstwa i winy oskarżonego, zostanie mu wymierzona kara wyraźnie przekraczająca 5 lat pozbawienia wolności.

Mając powyższe ustalenia i rozważania na uwadze, a zwłaszcza uwzględniając intensywność obaw wskazanych powyżej, oczywistym jest, że tok postępowania karnego, toczącego się w niniejszej sprawie, musi być na etapie postępowania jurysdykcyjnego skutecznie zabezpieczony i - uwzględniając charakter oraz intensywność opisanych powyżej obaw - tylko dalsze tymczasowe aresztowanie D. G. (1) jest w stanie sprostać tym wymogom. Żaden inny środek zapobiegawczy o charakterze nieizolacyjnym nie jest w stanie zapewnić prawidłowego toku prowadzonego postępowania. A zatem w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia dyspozycji art. 257 § 1 k.p.k., który

zawiera tzw. dyrektywę adaptacji środka zapobiegawczego do sytuacji procesowej oskarżonego, wyrażającą się w nakazie dokonywania przez sąd oceny potrzeby oraz celowości utrzymywania środka zapobiegawczego oraz uchylenia lub zmiany tego środka w chwili, gdy ustaną przyczyny jego zastosowania (J. Kosonoga, Dyrektywa adaptacji środka zapobiegawczego do sytuacji procesowej, *Prokuratura i Prawo* 2003/12, s. 64-72; J. Skorupka (w:) *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Skorupka, 2016, s. 570). Oczywiście jest przecież, że z punktu widzenia normatywnego i faktycznego, organ procesowy, którym w realiach rozpoznawanej sprawy jest Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, ma obowiązek ciągłego kontrolowania zasadności stosowania środka zapobiegawczego i gdy tylko dojdzie do wniosku, że jego utrzymywanie jest nieuzasadnione, jest zobligowany do jego uchylenia lub zmiany. Tak więc w realiach sprawy istnienie w momencie podejmowania decyzji procesowej o wystąpieniu z wnioskiem o przedłużenie tymczasowego aresztowania przesłanek do dalszego stosowania tego najostrzejszego środka zapobiegawczego nie oznacza bowiem zwolnienia Sądu Okręgowego od obowiązku ciągłej kontroli zasadności stosowania tego środka (wyrok SN z 24.01.2007., II KK 152/06, LEX nr 249199).

Na zakończenie trzeba wskazać, że brak jest w sytuacji procesowej D. G. (1) negatywnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania określonych w art. 259 § 1 i § 2 k.p.k. Brak jest bowiem podstaw faktycznych do twierdzenia, że izolacja oskarżonego w warunkach tymczasowego aresztowania stwarza realne zagrożenia dla jego życia i zdrowia. W konsekwencji, zarówno sytuacja osobista, jak i procesowa oskarżonego, nie stanowi poważnego niebezpieczeństwa dla jego zdrowia lub życia (argument z art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k.), ani też nie niesie ze sobą wyjątkowo ciężkich skutków dla niego lub jego najbliższej rodziny (argument z art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k.). Nie można przy tym zapominać, iż uchylenie tymczasowego aresztowania nie może nastąpić w każdym wypadku wystąpienia skutków niekorzystnych dla aresztowanego lub jego najbliższych, ale tylko wtedy gdy skutki te są wyjątkowo ciężkie, a fakty je uzasadniające są wykazane, przy czym wykazanie ich obciąża stronę, która domaga się ich zastosowania i w konsekwencji to na oskarżonym lub na jego obrońcy ciąży obowiązek przedstawienia i udowodnienia okoliczności w tej materii. Nie jest bowiem rzeczą sądu rozstrzygającego w kwestii incydentalnej, a dotyczącej stosowania środków zapobiegawczych, stałe kontrolowanie sytuacji rodzinnej oskarżonego (postanowienie SA w Katowicach z 29.02.2012., II AKz 123/12, Legalis nr 486834).

Z tych wszystkich względów i na mocy powołanych przepisów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.